

κοί ποιηταὶ κατώρθωσαν νὰ λύσωσι τὸ πρόβλημα μεθύσου· τινες ἀποκαλέσαντες ἀμφορεῖς, λαφύκτας (α), ἀσκούς οἶνου, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Σαϊκσπῆρος ἀποκαλεῖ τὸν Φαλσταφ αὐτοῦ πίθου ἀνθρώπου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὰ σχιστὰ ἀγγεῖα διαρκοῦσι πλεῖον, ἐὰν ἐπιμελῶνται τῆς βεβλαμμένης ὑγείας των, τὰ δὲ ἄνευ λαβίδων ἀγγεῖα, ἅτινα ἀγνοοῦσι πόθεν νὰ βάλωσιν, εἰσὶ καὶ δύσκολα καὶ λεπτολόγα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀττικῆς κωμωδίας.

Ἑλληνικά τινα ἀγγεῖα ἐκαλοῦντο ἔρηβοι (β), ἄλλα δὲ εὐροῦχοι καὶ μοιχοί. Ἐκπωμά τι ἦν τέκνον τῆς φάρυγγος καὶ ποτήριον ἐφευρεθὲν ὑπὸ Θηρικλέους τοῦ Κορινθίου ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τέκνον Θηρικλέους (γ). Πολλάκις κύρια ἀτόμων ὀνόματα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ἀγγείων καὶ σκευῶν, καὶ γινώσκουμεν ἀνθρώπους, πρὸς δὲ καὶ ἡμιθέους, καλουμένους Κέραμον, Στάμνιον, Ἄρσον, Κύλικα, Κύαθον, Κάρθαρον, ὡς καὶ γυναῖκας φερούσας τ' ὄνομα Ὅρκα καὶ Κοτύλη.

Δὲν ἐνδιατρίβομεν περὶ τὰ ὀνόματα ἅτινα ἐδανείσθησαν ἐκ τῶν ζώων, καθόσον μάλιστα σχετικῶς ὀλίγιστα εἰσι ταῦτα. Τὸ κέρας πόρρω ἀπέχει τοῦ ἡμετέρου θέματος, διότι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐλάβανον ἀληθῆ κέρατα, ἅτινα μετέβαλον εἰς ποτήρια· διὸ περιοριζόμεθα εἰς τὸ ν' ἀναφέρωμεν τὸν μυκτῆρα τῆς λυχνίας καὶ τοῦ σταλακτικοῦ κλιθάνου, τὰ πτερὰ τῆς οἰσύας, ἅτινα, πλεχόμενα περὶ πῆλινα ἀγγεῖα, ἐχρησίμευον ὡς περικαλύμματα αὐτῶν, τέλος τὰ πτερύγια, ἢ τρία δηλονότι

(α) Ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρων περὶ λεπτοσῆς λέγει ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν. Κύλικες δ' ἦσαν μεγάλοι. Ἐν γένει ἐν τῇ ΙΑ'. κεφαλαίῳ τοῦ πολυτίμου τούτου συγγραφέως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἴδῃ πολλὰ καὶ καλὰ, πόσων εἰδῶν ἐκπώματα εἶχον οἱ ἀρχαῖοι, κτλ.

(β) Παρ' Ἀθηναίῳ ἐκπωμα. Σημ. Μ.

(γ) Παρὰ τῇ αὐτῇ συγγραφῇ Θηρικλείου. Σημ. Μ.

προσαρτήματα, ἀποτελοῦντα τὰς ἐπιλαβίδας τοῦ τριανώδους. Συνεχῶς δὲ ὁ πυθμὴν κύλικος ἐξομοιοῦται πρὸς ῥίζαν δένδρου.

Ἰκανὰ διεσώθησαν γεγραμμένα ἀγγεῖα, τινὰ δ' ἐπίχρυσα, ἀπάντων τῶν ῥυθμῶν καὶ ἀπασῶν τῶν ἐποχῶν, πλασμένα ἐν σχήματι ποδῶν, κνημῶν, προσωπείων, προτομῶν, ζωδίων ἢ ὀλοκλήρων συμπλεγμάτων, τὸ δὲ Λοῦδρον κατέχει πλουσιωτάτην καὶ ποικιλωτάτην συλλογὴν. Ἀδύνατον νὰ εἰπώμεν πόσιν δόσιν εὐφυίας οἱ Ἕλληνες κεραμεῖς κατέβαλον ἵνα πλάσωσιν ἅπαντα τ' ἀριστουργήματα ταῦτα, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν ν' ἀκολουθήσωμεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἐν ᾧ ἡ τολμηροτάτη φαντασία ὑπόκειται εἰς τὸν ὀρθὸν καὶ πρακτικὸν νοῦν. Τὰ ἀγγεῖα ὅμως ταῦτά εἰσιν ἄξια νὰ συλλεχθῶσι καὶ νὰ καταστῶσι γνωστὰ διὰ τοῦ τύπου, ὅπερ ἔσεται διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν ὅτι διὰ τὴν φιλολογίαν εἶναι αἱ κωμωδίαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. Εὐκόλον εἶναι τοιοῦτον ἔργον, διότι οὔτε πολλὰς ἐρεῦνας οὔτε πολυμάθειαν ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς συνέσεως.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ο ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ὁ ταπεινὸς βίος, δι' οὗ ἐννοοῦμεν κατὰστασιν ζωῆς οὐδόλιως μὲν ἐχούσης τὰ πομπῶδες τῶν ἀνθρωπίνων ματαιιοτήτων, ἀλλ' ἐπαρκούσης εἰς τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, ἐλογίσθη αἰετοτε, καὶ ὕπνωσεν ὁ εὐδαιμονέστερος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Οἱ ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐμπειρίᾳ μεταξὺ αὐτῶν διαπρέψαντες αὐτὸν τοῦλάχιστον ἐξελέξαντο. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, αἱ λαμπραὶ ἀποσκευαί, αἱ ὑψηλαὶ προσηγορίαι καὶ ἡ πληθὺς τῶν κολάκων καὶ τῶν ἀκολουθῶν καθιστῶσι τὸν κατέχοντα αὐτὰ ἐπίφθονον πρὸς τοὺς

ἄλλους, ἐνῶ εἶναι ἄξιος μᾶλλον οἴκου καὶ συμπαθείας. Ὁ δ' ἀληθῶς κατέχων τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις ὤφειλε νὰ διεγείρῃ τὸν φθόνον ἡμῶν, εἶναι πολλάκις ὁ διεγείρων τὴν περιφρόνησίν μας διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ποταπότητος καὶ ταπεινότητος αὐτοῦ. Τοὺς μεγάλους ἂς ἐρωτήσωμεν δι' ὁποίων θυσιῶν προσελήφθη τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν. Προσελήφθη, λέγουσι, διὰ τοῦ ἀνταλλάγματος τῆς ἡσυχίας τοῦ νοός. Περιβαλλόμενοι τὴν πορφύραν τῆς δόξης καὶ τῆς δυνάμεως, περιεβάλλοντο συνάμα καὶ τὸν ζυγὸν τῶν φροντίδων, τοῦ φόβου καὶ τῆς ζηλοτυπίας. Τοιαύτη τις ἐξομολόγησις ἐδόθη κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τῶν χηλέων τῶν δοκιμασάντων τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀλήθειαν. Καὶ ὅμως τοσούτω δελεαζόμεθα ὑπὸ τῆς φαινομενικῆς λαμπρότητος καὶ τῶν θελγήτρων, ἅτινα ἐνυπάρχουσι, κατὰ τὴν σφαλερὰν ἡμῶν ιδέαν, παρὰ τοῖς μεγάλοις καὶ κραταιοῖς, ὥστε οὐδεμία παραίνεσις ἰσχύει ἵνα ἀποτρέψῃ ἡμᾶς τοῦ νὰ ἐπιδιώκωμεν ὡσαύτως τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰς τιμὰς· διότι ἐκλαμβάνομεν τὰ πράγματα ὡς φαίνονται, καὶ οὐχὶ ὡς διάκεινται ἀληθῶς· καὶ πρὸς τοῦτοις, ἀσμένως τὴν ἀπάτην ἀποδεχόμενοι, περὶ πολλοῦ αὐτὴν τε ποιούμεθα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ περιπόλησιν τῆς φαντασίας ἡμῶν. Θελγόμεθα ὑπὸ τῆς λάμπσεως τοῦ διαδήματος, μὴ θεωροῦντες τὰς φροντίδας καὶ τὰς ἀμνηχανίας τὰς ὁποίας αὐτὸ συνεπάγεται περὶ τὴν ἐστερμένην κεφαλὴν. Ἡ δύναμις, ἡ ἐπιρροή, τὸ σχῆμα καὶ ἡ πολυἀριθμὸς θεραπείαι ἐνός Πρωθυπουργοῦ, κατορθοῦσιν ὥστε ὁ ἐπιπόλαιος θεατὴς νὰ συλλάβῃ τὴν ιδέαν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ εὐνοούμενος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῷ ἐπεδαψιλεύθησαν τὰ ἐκλεκτότερα ἀγαθὰ, ἐνῶ λίαν πιθανῶς ὁ Πρωθυπουργὸς οὗτος ἤθελεν ὑπολάβει ὡς ὑπέρτατον ἀγαθὸν (*Summum bonum*) τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τῆς κενότητος ταύτης τῶν ἐπιδείξεων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ν' ἀσπασθῇ βίον ἄλυπον, ἄφροντιν καὶ εὐτυχῇ, τὸν βίον τῶν ὑποδεεστέρων αὐτοῦ...

Ἴδου καὶ τινὰ παραδείγματα ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ Σίμιλις, στρατηγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ζητήσας καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ πλέον τῶν χρεῶν τῆς ὑπηρεσίας, ἐπέζησεν ἑπταετίαν ὀλὴν ἰδιωτεύων καὶ διέταξε νὰ ἐγχαράξωσι μετὰ τὴν τελευτὴν του, τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ,

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Σίμιλις, οὗτινος ἡ ἡλικία ἀληθῶς ὑπῆρξε πολυστής, ἑπτὰ ὅμως μόνον ἔτη ἔζησε.»

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Κάρολος ὁ Πέμπτος (*Charles Quint*), ὁ μεγάλως θριαμβεύσας κατὰ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλων μερῶν καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην λεηλατήσας, παραδοὺς ἐπὶ τέλους τὸ στέμμα τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ, καὶ ἀποσυρθεὶς εἰς μοναστήριόν τι ἐν Ἰσπανίᾳ, διέτελεσε μελετῶν τὰς ἱερὰς Γραφὰς καὶ λέγων συνεχῶς, «Ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ ἡδονή, ἂς εὗρον ἐν τῇ μοναστικῇ ταύτῃ ἐρημίᾳ, δὲν δύνανται ποσῶς νὰ παραβληθῶσι μετὰ τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς προτέρας μου ζωῆς, μᾶλλον ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ματαίας αὐτῶν λάμπσεως, ἐλογιζόμην ὁ εὐδαιμονέστερος ἀπάντων τῶν ἡγεμόνων.

Ὁ Θεόδατος, Γοτθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν 5' αἰῶνα, ὁ καὶ φιλόσοφος προσαγορευθεὶς, βλέπων ἀφ' ἐνός μὲν τὰς λαμπρὰς νίκας τοῦ Βελισαρίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι, ὅπως διατηρηθῇ ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου, μεγάλους κινδύνους ἤθελεν ὑποστῆ, φοβούμενος δὲ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ συνθήκης ἣν ἔπεμψεν αὐτῷ, ἔγραψε καὶ πάλιν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, παρακαλῶν ν' ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπόν τινα ἵνα παραλάβῃ ἐπὶ ὁροῖς καὶ ἄπασαν τὴν Γοτθικὴν Ἐπικράτειαν. Ἐστάλη λοιπὸν ἐκ Βυζαντίου ὁ πρεσβευτὴς Πέτρος, καὶ ἰδοὺ ἡ περίεργος καὶ ἀπλουστάτη συνδιάλεξις ἥτις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ βασιλέως Θεοδάτου καὶ τοῦ πληρεξουσίου πρεσβευτοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἐρανιζόμεθα δ'

αὐτὴν ἐξ ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου οὕτως ἔχουσιν,

«Φρονεῖτε ἄρα γε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θέλει ἐπικυρώσει τὴν συνθήκην; — Ἰσως. — Ἄν ὅμως δὲν τὴν ἐπικυρώσῃ, τί θέλει συμβῆ; — Πόλεμος. — Ὁ πόλεμος οὗτος θέλει εἶσθαι δίκαιος ἢ εὐλογος; — Βεβαιότατα ἕκαστος ὀφείλει νὰ πράττῃ κατὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. — Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο; — Ἐννοῶ ὅτι ὑμεῖς μὲν εἴσθε φιλόσοφος, ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ὅθεν δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ Πλάτωνος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα πολλῶν μυριάδων ἀνδρῶν ὑπὲρ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐριδος; ἀλλ' ὁ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου ὀφείλει νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτοῦ καὶ ν' ἀνακτῇ διὰ τῶν ὅπλων τὰς παλαιὰς ἐπαρχίας τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας του.»

Μετὰ δὲ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, τὴν ἰσχυρῶς καὶ τελεσφόρως ἐπενεργήσασαν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς πνεύματος τοῦ Θεοδάτου, συνεφωνήθη ὥστε νὰ λάβῃ οὗτος σύνταξιν ἐκ 48 χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν (τουτέστι χρηματικὴν ποσότητα ἀνάλογον αὐτῶν), ἣν περ καὶ ἐζήτησε, καὶ νὰ παραιτηθῇ τοῦ βασιλείου τῶν Γότθων καὶ τῶν Ἰταλῶν. Ὁ Θεόδατος ἀσμένως παρέδωκε τὸν θρόνον του εἰς τὸν Ἰουστινιανόν, διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο, εἶπε, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν διάπυρον αὐτοῦ πόθον τοῦ νὰ διατρίψῃ τὰ ἐπίλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς του μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ ἡγεμονικοῦ βίου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀθῶων ἡδυνῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς γεωργίας, καὶ νὰ τρώγῃ τὸν ἐπιούσιον αὐτοῦ ἄρτον ἐν ἀταράχῳ φιλοπονίᾳ.

Θεωροῦμεν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου τὸ νὰ περιγράψωμεν τὰ καθέκαστα τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὠμολόγησεν αὐθορμήτως καὶ εἰλικρινῶς τὴν ἡδύτητα, τὴν ἀνέσιν καὶ τὸ ἀμέριμνον τοῦ ταπεινοῦ βίου.

Ἄλλως τε οἱ ἡγεμόνες δὲν εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς φροντίδας μόνον καὶ περι-

σπασμοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς κινδύνους. Ἀπαριθμοῦντες ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μέχρι Καρόλου Μάγνου ἀνευρίσκομεν 30 Αὐτοκράτορας δολοφονηθέντας καὶ τέσσαρας αὐτοχειριασθέντας. Ὅθεν ἐκ τῶν πρώτων μὲν ἀποδείκνυται τὸ ἐπικίνδυνον τῆς δόξης αὐτῶν, ἐκ δὲ τῶν τελευταίων, ὅτι αἱ τιμαὶ καὶ τὰ μεγαλεῖα οὐδόλως ἠδυνήθησαν νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς τὴν ἐλαχίστην παραμυθίαν.

Περίφημός τις Ἰταλὸς συγγραφεὺς ἀναλογιζόμενος τοὺς βιαίους θανάτους τοσούτων Αὐτοκρατόρων παρεισάγει ἐν τινι διαλόγῳ στρατάρχην τινὰ ἐνκωμνιζόμενον ἐπὶ τῇ ἀρχηγίᾳ τῶν πολυαρίθμων του στρατευμάτων καὶ λέγει αὐτῷ τὰ ἑξῆς:

«Ἦθελα βεβαίως πιστεύσει ὅτι οὐδένα
» κίνδυνον διατρέχεις, ἂν ἦσο ἐπὶ κεφαλῇς
» εὐαρίθμων τινῶν ἄρκτων ἢ τίγρεων.
» Τὰ ζῶα ταῦτα εὐκόλως καταδαμάζονται
» καὶ τιθασσεύονται, οὐχὶ ὅμως καὶ
» αἱ καρδίαι τοσούτου πλήθους ἀνδρῶν.
» Μία μόνη καρδία μνησίκακος καὶ βδελυρὰ
» ἀρκεῖ νὰ προξενήσῃ τὸν ἐλεθρόν σου.
» Τὰ ζῶα πρῶτον μορφάζουσιν, εἶτα τοὺς
» ὀδόντας βρύχουσι καὶ πᾶν ἄλλο σημεῖον
» μανιώδους ὀργῆς ἐπιδεικνύουσι πρὶν ἢ
» ἐπιφέρωσι τὴν προσβολὴν αὐτῶν· ἀλλ' ἡ
» καιρὶα πληγὴ εἶναι τὸ μόνον σημεῖον
» τῆς ἀνθρωπίνης ὀργῆς. Ἐκεῖνοι, τοὺς
» ὁποίους σὺ μὲν ἀποκαλεῖς ἰδικούς σου,
» οἱ δὲ σὲ κύριόν των, εἰσὶν ἀργυρώνητοι
» καὶ χαμερπεῖς καρδίαι, αἵτινες, ὑπέκουςαι
» εἰς τὸ ἄστατον καὶ εὐμετάβολον τῆς
» φαντασίας αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐπαναστατήσωσί
» ποτε καὶ τὰ σοῦ. Οἱ ὑπερασπισταὶ οὗτοι τοῦ
» ἀτόμου σου πιθανὸν νὰ φανῶσιν ἄσπονδοι
» ἐχθροί σου, τὰ δὲ μειδιάματα αὐτῶν
» νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἀπειλητικὰ καὶ μανιώδη
» βλέμματα καὶ αἱ χεῖρες αἱ προθύμως
» προταθεῖσαι ἵνα πιστώσῃς τὸν ὅρκον
» τῆς ὑποταγῆς, νὰ φανῶσιν ἐπὶ τέλους
» δῆμοί σου... Μήπως στοχάζεσαι τοῦτο
» ἀδύνατον ἢ παράδοξον; Ὁ στρατὸς τοῦ
» Καίσαρος δὲν

» ἐπανεστή κατ' αὐτοῦ ἐν Πλακεντία;
 » Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Σεβῆρος
 » δὲν κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ
 » στρατιωτῶν; Οἱ Μαξιμιανοί, πατὴρ καὶ
 » υἱός, δὲν κατέπεσον ἐπίσης θύματα τῆς
 » μανίας τοῦ στρατοῦ αὐτῶν; Τὴν αὐτὴν
 » ποινὴν δὲν ὑπέστησαν ὁ Βαλδῖνος, ὁ
 » Μάξιμος καὶ μάλιστα ὁ ἀνδρείος ἐκεῖνος
 » στρατιωτικὸς καὶ φιλόανθρωπος ἀνὴρ,
 » ἀλλ' ἀτυχῆς Πρόβος, τὸν ὅποιον ὁ
 » πύργος, εἰς ὃν κατέφυγε, δὲν ἴσχυσε νὰ
 » προφυλάξῃ κατὰ τῆς μανικῆς ἐφόδου
 » τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες, διαρρήξαντες,
 » τὰς πύλας αὐτοῦ καὶ βιαίως εἰσβαλόν-
 » τες, διετρύπησαν ἀμέσως τὸ στῆθος τοῦ
 » μὲ χίλια ξίφη; Δὲν ὀφείλομεν ἄρα γε
 » νὰ καταγράψωμεν εἰς τὸν αὐτὸν κατὰ-
 » λογον τῶν δολοφονηθέντων καὶ τὸν
 » Γρατιανὸν καὶ τὸν Βαλεντιανόν; Ἐν
 » συντόμῳ, ὅποσοι γενναῖοι ἄνδρες, θαρ-
 » ραλέως πολεμήσαντες καὶ τὸν θάνατον
 » περιφρονήσαντες ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μά-
 » χης, εὗρον αὐτὸν εἰς τὴν μανιώδη ἐπι-
 » βουλὴν τῶν ἰδίων τῶν ἐπαδῶν! Εἰς
 » τί λοιπὸν δύνασαι νὰ ἐγκαυχᾶσαι, εἰμὴ
 » εἰς τὴν ἐφήμερον ἀρχηγίαν πολυκεφά-
 » λου ὕδρας, ἣτις ὠθουμένη ὑπὸ φυλαρ-
 » γυρίας ἢ μίσους ἢ ἐκδικήσεως, καὶ οὐ-
 » δόλως ἀναλογιζομένη τὰς συνεπείας,
 » οὐδ' ὑπ' οὐδενὸς προσκόμματος ἀνα-
 » χαιτιζομένη, ἤθελε διαπράξῃ πᾶν κα-
 » κούργημα ὑπὸ τῶν ἀχαλινώτων πα-
 » θῶν αὐτῆς ὑπαγορευόμενον; . . .»

Καλῶς, λίαν καλῶς ἐγίνωσκε ταῦτα
 ὁ δυστυχὴς Σατουρνίνος, ὅτε ὁ στρατὸς
 αὐτοῦ τὸν ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα ἐν Αἰ-
 γύπτῳ περὶ τὸ 262 ἔτος Μ. Χ. Περιβληθεὶς
 τὴν πορφύραν ἀκουσίως αὐτοῦ, τοιαύδε ἀ-
 πήγγειλε πρὸς τοὺς στρατιώτας·

» Συνάδελφοι στρατιῶται, τί κακὸν
 » ἐποίησα καὶ μοὶ ἐπιβάλλετε τὴν ποινὴν
 » τῆς βασιλικῆς ἡγεμονίας; Ἡ σπάθη
 » ἀδιαλείπτως ἐπικρέμαται ἐπὶ τῶν ἐ-
 » στεμμένων κεφαλῶν καὶ πέριξ αὐτῶν
 » αἱ λόγχαι καὶ τὰ δόρατα. Οὐκ ἀγνοεῖτε
 » ὅτι οἱ κυβερνῶντες ἡμᾶς διατελοῦσι φο-

» βούμενοι τοὺς σωματοφύλακας, ὑπο-
 » πτεύοντες τοὺς συνδιαλεγόμενους μετ'
 » αὐτῶν, ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς πιστό-
 » τητος τῶν ἰδίων ὑπουργῶν, καὶ οὐδε-
 » μίαν ἡδύτητα αἰσθανόμενοι ἐπὶ ταῖς
 » ποικίλοις ἐδέσμασιν αὐτῶν. Εἰσὶν ὑπεύ-
 » θυνοὶ τῶν πολιτικῶν τῶν πράξεων, καὶ
 » αὐτὴ πρὸς τούτοις ἡ ἡλικία τῶν ὑπό-
 » κειται εἰς κατηγορίας καὶ ἐπιπλήξεις.
 » Ἄν ὁ κυβερνῶν εἶναι γέρον, κατηγο-
 » ρεῖται ἐπὶ ὀκνηρίᾳ καὶ ἀδρανείᾳ· ἂν
 » νέος, ἐπὶ ἐλλείψει ἐμπειρίας. Ἐν συνόλῳ
 » δ' εἰπεῖν, τὴν πορφύραν, ἣν τώρα μοὶ
 » περιβάλλετε, θεωρῶ ἐντάφιον ἔνδυμα.»

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἀτυχοῦς Σατουρ-
 νίνου δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπαληθεύσῃ.
 Συγκαταριθμεῖται δὲ καὶ οὗτος μετὰ τῶν
 δολοφονηθέντων Αὐτοκρατόρων.

Περαίνοντες τὴν μικρὰν ταύτην πραγ-
 ματείαν, τὴν σκοπὸν προτιθεμένην τοῦ νὰ
 καταδείξῃ τὰς ἡδύτητας τοῦ ταπεινοῦ
 βίου, προσεπιλέγομεν ἐν συντόμῳ ὅτι ἐν
 αὐτῷ μόνῳ ἀνευρίσκομεν τὴν εὐχαρίστησιν,
 ὑποτεθέντος τοῦ ἐνυπάρχειν εὐχαρίστη-
 σὶν τινα ἐν τῷ ὕλικῳ τούτῳ κόσμῳ, καὶ
 ὅτι τὰ μεγαλεῖα τῶν ἐξόχων κοινωνικῶν
 καταστάσεων παρομοιάζουσι καταπότια
 ἐπικεχρυσωμένα, ἅπερ ἀρέσκουσιν ἀπλῶς
 εἰς τὴν ὄρασιν, οὐδόλως ἀφαιροῦντα τὴν
 πικρίαν τοῦ φαρμάκου. Αἱ διαλάμπουσαι
 ἐπιδείξεις εὐχαριστήσεως καὶ εὐδαιμονίας
 δελεάζουσι τοὺς ἀπλουστέρους καὶ μὴ εἰ-
 δοτας, περικαλύπτουσαι τὸ ἄγκιστρον, ὅ-
 περ, ἄνευ αὐτῶν καταφανὲς γινόμενον, ἡ-
 θελε διευκολύνει τὴν ἀληθῆ ἐκτίμησιν τῆς
 μηδαμινῆς αὐτῶν ἀξίας.

Ἐμ. Γιαρρακόπουλος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΤΩΝ.

Ἀναντιρρήτως τὸ πρῶτιστον καὶ φύσει
 ἄριστον τοῦ ἀνθρώπου ποτὸν, ἐξ οὗ καὶ
 πᾶν ἕτερον ποτὸν σύγκειται, ἐστὶ τὸ πόσι-